

Giới thiệu Mãi Xa

Thể loại: đoản văn, truyện ngắn, SE, teen

Một mối tình từ khi còn ngồi ở ghế nhà trường nhưng mọi việc xô đẩy hai người cách xa nhau ra. Cũng có đôi khi hạnh phúc không phải là ở bên cạnh người mình yêu mà là nhìn người mình yêu được hạnh phúc.

Tan học. Trời đông lạnh như cắt da cắt thịt. Trời âm u, đen xì xì. Con gió bắc thổi hù hù va chạm vào mặt người như một cái tát chẳng hề êm ái. Mùa đông ở Hà Nội lạnh thật, mang theo cái cảm giác muốn được một ai đó đèo thông dong trên phố phường. Thật lạ. Một cái gì đó cần bao lâu để được gọi là quen thuộc? Cô và anh chia tay nhau đã hơn 1 năm, vậy mà cô vẫn chưa thể quên được cái cảm giác xa anh.

Nhớ lại cái cách cô và anh chia tay, xem nào? Thật lằng xẹt. Cô bật cười. Chỉ với câu nói "Anh vẫn còn yêu My" của anh là khiến cô không còn đủ bình tĩnh để níu kéo anh nữa. Nhưng đúng là cô cũng nên phục anh, vì đã khiến cho hai người con gái phải rơi nước mắt và hận thù nhau vì một người con trai là anh. Nhưng rồi, cô luôn là người thua cuộc.

My là bạn thân của cô từ khi còn học mẫu giáo. Cô không thể tưởng tượng nổi cô và My lại có thể tranh nhau, hận thù nhau vì một tên con trai. Thật nực cười! Nhưng cũng đã một năm nay cô không thấy bóng dáng anh đâu. Cô cũng chẳng quan tâm lắm, vì dù...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tan học. Trời đông lạnh như cắt da cắt thịt. Trời âm u, đen xì xì. Con gió bắc thổi hù hù va chạm vào mặt người như một cái tát chẳng hề êm ái. Mùa đông ở Hà Nội lạnh thật, mang theo cái cảm giác muốn được một ai đó đèo thông dong trên phố phường. Thật lạ. Một cái gì đó cần bao lâu để được gọi là quen thuộc? Cô và anh chia tay nhau đã hơn 1 năm, vậy mà cô vẫn chưa thể quên được cái cảm giác xa anh.

Nhớ lại cái cách cô và anh chia tay, xem nào? Thật lằng xẹt. Cô bật cười. Chỉ với câu nói "Anh vẫn còn yêu My" của anh là khiến cô không còn đủ bình tĩnh để níu kéo anh nữa. Nhưng đúng là cô cũng nên phục anh, vì đã khiến cho hai người con gái phải rơi nước mắt và hận thù nhau vì một người con trai là anh. Nhưng rồi, cô luôn là người thua cuộc.

My là bạn thân của cô từ khi còn học mẫu giáo. Cô không thể tưởng tượng nổi cô và My lại có thể tranh nhau, hận thù nhau vì một tên con trai. Thật nực cười! Nhưng cũng đã một năm nay cô không thấy bóng dáng anh đâu. Cô cũng chẳng quan tâm lắm, vì dù sao cô cũng chia tay với anh rồi, và điều quan trọng hơn là... anh yêu cầu cô đừng quan tâm tới anh.

- Hắc xì – Phụng sput sput mũi.

Chắc, lại cảm rồi. Cô nhớ anh từng nói, hoa phượng không nở được vào mùa đông. Cô cũng vậy, cô tên là Phụng và mùa đông năm nào cô cũng ốm. Thật chẳng hiểu sao mà bố mẹ cô lại có thể đặt cho cô được cái tên đấy nữa không biết?

- Hắc xì...

- Hình như cậu không được khỏe?

Bất chợt, đằng trước Phụng xuất hiện một cậu bạn. Cô ngược nhìn lên. Cậu bạn này có một đôi mắt màu xanh lục, sống mũi cao, da trắng có khi còn trắng hơn cô. Quần áo xộc xệch, bên tai cậu còn có đeo một đôi khuyên bạc, tóc tai thì dựng ngược hết cả lên. Theo thẩm mỹ của cô thì là một tên đẹp trai, thậm chí là vô cùng đẹp trai nhưng có vẻ là một tên ăn chơi. Nhìn chung thì không hợp với cô, cô tự đánh giá vậy. Nhưng hình như tên này cũng học cùng trường cô thì phải, mà sao cô chưa thấy bao giờ nhỉ? Thôi chả quan tâm, phải về nhanh không trời tối thì chết. Nghĩ là làm, cô bước ngược hướng với cậu bạn kia.

- Này! Cậu có biết mình là ai không?

Mặc dù đã cố gắng làm lơ nhưng hình như anh bạn này lì hơn cô tưởng, vẫn tò tò đi theo cô. Thật tình, trong lớp thì chả ai bắt chuyện mà ra đường thì toàn mấy thể loại không đâu. Cô vẫn tiếp tục không lên tiếng.

- Này! Sao cậu không nói gì?

Đến lúc này thì cô không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi. Không biết tên này tuổi gì đây nữa? Tuổi của à? Cô dừng lại quay sang nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Anh không có nhà à?

- Có – tên kia vẫn thần nhiên trả lời.

- Sao anh không về nhà anh đi, cứ theo tôi mãi là thế nào?

- Mình quan tâm cậu thôi mà! – anh chàng nhún vai nói.

Mình Phụng cũng hết cách với anh chàng này. Cô đi thẳng, không thèm trả lời lấy một câu. Suốt cả dọc đường, anh bạn kia cứ liên tục hỏi mà không nhận được bất kì câu trả lời nào từ cô. Đi mãi rồi cũng đến nhà. Chắc, lúc này thì cô đã chắc chắn rằng tên này tuổi con cua.

- Wow!!!! Nhà cậu đây à? Rộng thật! Nhưng nhà tớ rộng hơn – anh bạn ngẩng lên nhìn nhà cô rồi trầm trồ khen.

Phụng nhìn anh chàng với ánh mắt kì dị ý muốn nói anh đến từ hành tinh nào. Trong khi đó mặt tên kia vẫn nhon nhon như chẳng có gì liên quan đến mình.

- Cậu còn chưa định đi về sao? – cuối cùng không chịu được cô phải hỏi.

- Ồ ồ, gì thế này. Tớ không nghĩ cậu lại là người vong ân bội nghĩa thế đâu nhé! Tớ đã hộ tống cậu về tận nhà mà cậu nỡ lòng nào đuổi tớ đi thế sao? Không thể mời tớ một bữa cơm được à?

Vừa nói mặt anh bạn vừa sáng như sao. Hình như anh ta chết đói lâu ngày thì phải? Cô cũng chẳng còn hơi đâu mà đôi co với hắn nữa. Dù sao thì có hắn léo nhéo suốt dọc đường cô cũng cảm thấy đỡ trống vắng hơn hằng ngày.

- Ủa! Cậu sống một mình trong căn nhà rộng lớn thế này à?

Vào nhà, hắn vẫn tiếp tục nói không ngừng nghỉ.

- Ủm! Tôi sống một mình – cô vừa cầm cốc nước vừa nói.

- Sướng ghê! Không như tôi, suốt ngày bị ông bà già kèm cặp. Có phòng riêng cũng như không!

- Nhiều người muốn được kèm cặp cũng không được, anh nên tôn trọng bố mẹ anh!

Phụng xắn tay áo rồi vào bếp.

- Cô đang làm gì?

Không biết từ lúc nào mà anh chàng đã bò theo cô ra ngoài bếp.

- Sống tự lập nên phải làm thôi!

- Bố mẹ cô đâu???

Nhắc đến bố mẹ, mắt Phụng dần sụp xuống, có chút phảng phất nỗi buồn.

- Tôi là trẻ mồ côi... thì làm gì mà có bố mẹ?

Có vẻ như anh bạn kia cảm thấy mình hơi có lỗi nên cũng không mè nheo gì nữa.

- Xin lỗi... tôi không cố ý!

- Không sao! Tôi quen rồi – Phụng cười nhạt.

Không gian thoáng chốc trở nên trống rỗng. Cô sống với cái danh hiệu "trẻ mồ côi" từ khi còn bé tí. Lúc đó cô vẫn ở trại mồ côi. Cô chẳng biết gì về cha mẹ cô cả, họ còn sống hay đã mất cô không quan tâm. Lúc đó việc quan trọng nhất mà cô nghĩ là kiếm tiền. Nhớ lại hồi đó, cô đã tìm đủ mọi cách để làm ra tiền... kể cả ăn cắp.

- Cô là trẻ mồ côi? – bất chợt anh chàng kia lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh.

- Ủm!

- Vậy sao cô lại ở đây?

Cô biết chắc là anh chàng này sẽ hỏi vậy vì ai gặp cô cũng hỏi mấy câu đại loại thế.

- Tôi không thích ở trong đó! – cô cười nhạt.

Anh chàng kia ồ dài một tiếng.

- Thôi tôi về đây! Ăn cơm vui vẻ nhé!

- Ô... – Phụng chưa kịp nói gì thì cái anh chàng kia đã cao chạy xa bay rồi.

Cô lắc đầu. Chắc, đúng là thời buổi này lắm người điên.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chiếc taxi vàng như trái cam lướt êm ru trên mặt đường trải nhựa láng mịn.

Hôm nay lại là một ngày mưa ảm đạm. Có vẻ như từ lúc chia tay anh đến giờ, ngày nào cũng là ngày u ám của cô thì phải?

Chiếc taxi đỗ lại trước cổng trường cô. Trời mưa to thế này, Minh Phụng lại đang ốm nên cô mới tiếc rẻ bỏ tiền ra để đi taxi đến trường.

Bước vào trong trường trong khi vẫn nuối tiếc số tiền đưa cho ông tài xế, cô bắt gặp ngay ánh mắt của cái tên hôm qua tò tò theo cô về nhà đang nhìn mình chăm chú. Quả đúng như cô nghĩ, tên này học cùng trường cô.

Minh Phụng quay mặt đi, kéo cao cổ áo lên cho đỡ lạnh, cô đi thẳng đến thư viện.

"Bộp....."

Bất chợt cô đâm vào một người. Ngẩng mặt lên nhìn thì đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp của My.

- Cậu đi đứng cái kiểu gì đấy hả? – cô gái đứng đằng sau My lên tiếng.

Một năm qua cô không có ai bắt chuyện cũng là vì những tin đồn như giết người yêu của bạn thân hay là gái qua đêm này nọ. Thực chất mà nói những tin đồn đó đều là do My tung đi cả.

- Xin lỗi, tôi đang có việc nên có chuyện gì gặp nhau cuối giờ sau.

Dứt lời cô định đi luôn nhưng bỗng nhiên có một cánh tay kéo cô lại.

- Em định đi đâu? Người cổ tình đâm vào em là My cơ mà.

Giọng nói này sao quen quá? Không lẽ...

- A... anh... – còn ai khác ngoài cái tên dờ hơi hôm qua.

Hình như cô với hắn có duyên thì phải? Lúc khốn đốn nhất là y như rằng gặp phải hắn.

- Anh Duy! Sao anh lại bệnh nó – ngay lập tức đã có tiếng xì xào từ mấy cô bạn của Mi.

Tên hắn là Duy sao? Mà hình như hắn rất được mấy nàng kia theo đuổi thì phải? Cũng đúng, hắn nhìn thế kia mà không có em nào thích cũng lạ.

Bất chợt trên môi Duy nở một nụ cười nửa miệng. Duy vòng tay sang bên cạnh kéo Phụng áp sát vào người mình.

- Vì cô ấy là bạn gái của tôi.

"Đoàng đoàng.....". Như một tia sét đánh trúng đầu Phụng. Có phải tai cô có vấn đề không rồi? Bạn gái hắn hả?

- Nếu ai có ý định đụng đến cô ấy thì nên từ bỏ ngay đi, tôi sẽ không nương tay đâu – vẫn giữ nguyên nụ cười đó, Duy tiếp tục lên tiếng.

Cả đám người đứng đó đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn Phụng và Duy. Như thể cô và anh vừa gây ra một tội tày đình không bằng.

Phụng đang ngẩn ra vì chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mặt mình thì Duy đã lôi cô đi thẳng. Đến trước thư viện, duy dừng lại, buông tay Phụng ra.

- Bây giờ nói gì thì nói đi – Duy đứng đối diện với Phụng, khuôn mặt anh lúc này hiền khô, không còn kên kiệu như ban nãy nữa.

- Sao anh lại giúp tôi? – Phụng cúi gầm mặt nói lí nhí.

- Chắc, nói thế nào nhỉ? Tôi không giúp cô, mà là tôi giúp tôi. Tôi bị mấy cô đó săn kinh quá, nên nếu biết tôi có người yêu rồi chắc sẽ hết thôi – Duy gãi đầu thần nhiên nói.

Phượng ngược lên nhìn Duy rồi bỗng bật cười bởi cái tính trẻ con của anh. Không hiểu sao cô lại cảm thấy gần gũi Duy hơn.

- Cảm ơn – vẫn cúi gầm mặt, Phượng lên tiếng.

Không gian bỗng chốc trở nên im ắng hơn. Bất chợt Duy đưa tay lên xoa đầu, bới tung mái tóc Phượng lên.

- Đừng hiểu lầm. Tôi có người yêu rồi. Thôi cô về lớp đi.

Dứt lời, Duy bước thẳng ngược hướng với Phượng. Phượng nhìn theo bóng dáng hần mãi cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Bầu trời phủ tấm vải âm u xám xịt. Từng cơn gió lạnh cứ thổi đều đều qua, nhẹ nhàng, từng đợt nhưng vẫn đủ khiến người ta có cảm giác tê buốt chân tay. Phượng ngồi thừ người trong một góc của quán cà phê. Khoanh tay trước ngực, qua khe cửa, cô chăm chú quan sát những cánh hoa ti gôn bé xíu, đỏ rực đang run rẩy trong gió, chúng tinh khiết và mong manh quá. Phượng mỉm cười quay mặt đi, nhẹ nhàng đưa tay lên kéo cổ áo khoác lên cao hơn, đầu hơi cúi xuống để tránh những cơn gió.

Cô nghe nói quán cà phê My Sun này ngày trước đã từng có một chuyện tình gì đó giữa cô nhân viên và 1 anh chàng. Cô nghe loáng thoáng họ nói chuyện đó có liên quan đến một tách Capuchino (há há, nhân tiện lảng xê cho Capuchino cho ngày nắng luôn =)). Phượng cười nhạt, bây giờ thì cô chẳng tin vào những câu chuyện như vậy nữa. Nhấp một ngụm nhỏ cà phê, cô lại tiếp tục ngồi suy nghĩ mông lung. Cô nhận ra rằng từ lúc chia tay anh đến giờ có vẻ như suy nghĩ của cô ngày càng "lạc quan" hơn thì phải?

"Bộp....". Một cánh tay từ đằng sau đập vào vai Phượng.

- Này! Làm gì mà ngồi đây nghĩ thần thơ vậy?

Phượng ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt. Đã lâu rồi cô và My không nói chuyện thân mật như vậy. Sau vài phút ngỡ ngàng cuối cùng Phượng cũng lấy lại được bình tĩnh mà nói:

- Nghĩ gì đâu! Chán quá nên ra đây ngồi thôi. Mà cậu làm gì ở đây?

- Tớ cũng giống cậu – My ngồi xuống đối diện với Phượng.

Phượng và My ngày trước được con trai trong trường tôn thờ kinh lắm vì cả hai chơi với nhau toàn là hotgirl cả. Thế mà bây giờ lại ngồi với nhau như hai thể lực thù địch thế này.

- Đạo này cậu khỏe không? – Phượng hỏi, tay quấy quấy cốc cà phê.

- Học cùng trường, cùng lớp với nhau mà cậu còn hỏi thế à? – My thần nhiên trả lời.

- Ừ thì câu đấy dùng trong mọi trường hợp để bắt chuyện mà – câu pha trò của Phượng làm cho không khí bớt căng thẳng hơn.

- Hôm nay cậu có bận gì không? – My nghiêng đầu hỏi.

- Không, mà để làm gì?

- Đi shopping – My nháy mắt với cô, tính tiền rồi kéo tay cô đi thẳng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mi và Phụng đi lòng vòng hết chỗ này đến chỗ khác mà vẫn chưa chọn được đồ gì thích hợp.

- Lâu rồi cậu có gặp lại Khánh không? – My hỏi trong khi đang chọn quần áo trong một cửa hàng.

Nhắc đến tên Khánh, Phụng hơi tần ngần. My còn yêu Khánh sao?

- Không! Còn cậu? – Phụng lắc đầu.

- Tớ cũng vậy. Nhưng tớ đã không còn tình cảm với anh ấy nữa rồi – My cười nhạt nhìn Phụng.

Cô hơi ngạc nhiên với thái độ của My. Có lẽ trong suốt thời gian qua cô mới là người ích kỉ. Mâu nắng bên ngoài thay đổi dần. Những tia nắng yếu ớt chiếu qua những đám mây đen trên bầu trời chiếu vào cửa hàng tạo nên những ánh sáng mờ ảo. Xuyên qua thứ ánh sáng mờ ảo ấy, bên đường là một cửa hàng nhẵn cười. Phụng cười nhạt rồi quay lại nhìn My.

- Cậu cứ xem đi, tớ sang kia một chút.

- Ừ!

Phụng nhanh chóng kéo cao cổ áo khoác rồi bước ra ngoài. Bỗng qua đường, cửa hàng nhẵn cười đang ở ngay trước mặt. Đẩy cửa bước vào là một khung cảnh trang trọng. Phụng lần lượt đi xem từng cặp nhẫn. Đối với cô mà nói những cái nhẫn này thực sự quá xa vời. Cô cười nhẹ rồi đưa lại cặp nhẫn cho cô nhân viên.

- Anh à! Mua cái này này!

Một giọng nam phát ra từ phía sau. Nhưng hình như cái chất giọng này quen quen thì phải? Không lẽ là hấn? Ôi trời không thể nào, hấn đâu có "tệ hại" như thế chứ. Cô tự nghĩ rồi tự cười.

- Thôi! Em thích cái này hơn – lại là cái chất giọng này.

Lần này thì cô nhất định phải quay lại để xem cái mà cô nghi ngờ có đúng hay không? Phụng tiến lại vỗ vỗ vào vai người vừa lên tiếng ban nãy. Theo phản xạ, cả hai người cùng quay lại nhìn cô.

Trong giây phút này, mọi thứ như đảo lộn.

Cả hai người con trai trước mắt đều rất quen thuộc với cô. Duy đang cười cười nói nói với một tên con trai khác. Nhưng điều quan trọng hơn, người ấy lại chính là Khánh – người mà cả cô và My đã tranh giành nhau gần 1 năm, và hiện giờ người ấy lại đang là tình nhân của Duy. "Người yêu" của Duy đây sao? Cô như chết đứng ở đấy.

Ánh mắt Khánh nhìn cô là ý gì đây chứ? Anh đang thương hại cô sao?

- Anh xin lỗi, Phụng ạ! Anh là... gay. Hãy tha lỗi cho anh.

Đó là câu cuối cùng mà cô nghe được từ miệng Khánh trước khi cả Khánh và Duy khoác tay nhau bước ra ngoài cửa.

Khánh à...Anh xin lỗi thì có ích gì chứ?

...Duy, trái đất này thật tròn phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Trở về chỗ của My, cô không hề dă động gì đến chuyện lúc nãy. Nhưng người cô như để trên mây, chả tập trung vào chuyện gì cả.

- Này! Phụng, Phụng... – My khua khua tay trước mặt Phụng.

Phụng đang thần người thì bị My làm cho giật mình.

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu nghĩ đi đâu đấy? Thấy cái váy này hợp với tớ không? – My vừa nói vừa uớm thì cái váy lên người mình.

Phượng chỉ cười rồi ậm ừ cho qua chuyện. Cô vẫn còn nhớ đến chuyện ban nãy. Sao người đó lại là Duy? Lại là Khánh? Thì ra từ trước đến giờ Khánh luôn lừa dối cô và My. Còn cả Duy nữa, sao anh lại lừa dối cô? Chẳng nhẽ tất cả những gì anh làm cho cô đều là vì Khánh sao? Phượng cười nhạt, cô nghĩ cuộc đời thật trở trêu.

- My này – bất chợt Phượng quay sang My nói.

My đang ngắm nghía mấy bộ quần áo khi thấy Phượng hỏi chị "hử" một tiếng, mắt vẫn dán vào bộ quần áo.

- Tuần sau tớ sẽ về lại trại trẻ – Phượng nói nhỏ và chậm rãi từng từ một.

My sững người trước câu nói của Phượng.

- Cậu..

- Tớ không sao đâu. Rồi tớ sẽ lại về thăm các cậu – Phượng cầm tay Mi nói.

- Trại mồ côi ở út tận bên Hồ Chí Minh, liệu cậu có về không?

- Yên tâm đi, tớ sẽ cố gắng để về thăm các cậu thường xuyên vì... trái đất tròn mà!

Sân bay hôm nay đông hơn bình thường. Những tiếng nói, tiếng khóc của nhiều người khi phải xa gia đình không hiểu sao lại làm cho Phượng cảm thấy nhẹ nhõm. Phượng nhìn xuống đồng hồ, cũng gần đến giờ bay rồi. Cô không nói với ai hôm nay cô sẽ đi, cô sẽ đi khỏi thành phố Hà Nội này.

"Đã đến giờ, xin mời tất cả hành khách lên máy bay". Tiếng của cô gái đứng trong đại sảnh vang lên trên loa. Bất giác trong lòng cô cảm thấy nao nao. Cô đang nhớ cái gì? Nhớ Duy, con người đã khiến cô có lúc cảm thấy rung động? hay cô nhớ anh, người đã khiến cô yêu tha thiết? Có thể nào quyết định ra đi của cô có sai lầm không? Phượng cười nhạt rồi kéo vali ra máy bay.

Tạm biệt anh – mối tình đầu của em..

...Tạm biệt Duy – người đã từng khiến em rung động

... Tạm biệt Hà Nội...em sẽ mãi xa nơi này...

- The End -

♥Hà Cindy♥

Bạn đang đọc truyện *Mãi Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.